

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

II.évf.9.szám

1997.SZEPTEMBER

Elmúlt egy év

Egyházközségünk újsága immár egy éves. Minden évforduló, ünnep visszatekintésre, összegzésre készlet. Vajon mennyire sikerült megvalósítani eredeti célkitűzéseinket, elképzeléseinket?

Együtt adunk hálát az Úrnak,

- hogy lapunk minden hónapban megjelenhetett,
- hogy a legfontosabb liturgikus ünnepekről mindig volt, aki írjon egy rövid, de tovább elmélkedhető cikket,
- hogy az egyházközségi megmozdulásokról hírt adhattunk, amit gyakran beszámoló követett,
- hogy a képviselőtestület néhány munkacsoportja, valamint egyházközségünk ifjúsági csoportjaiból egy pár bemutatkozhatott,
- hogy papjaink, majd közismert újlakiak rövid életrajzát megismerhettük,
- hogy többen aktivizálták magukat és írásaikkal színesebbé tették az újságot,
- hogy minden hónapban nemcsak a templomba járókhoz, hanem sok otthonába kényszerült beteghez is eljutott a lap.

Köszönjük Urunk, hogy kegyelmeid közvetítésére újságunkat is fel tudod használni. Kérjük, hogy Szentlelked vezetésével segítsd további munkánkat

a szerkesztők

VENI SANCTE SPIRITUS!

Keresztény életünkben nincs nyári szünet, mégis a szeptember évről-évre kezdést, indulást, megújulást jelent minden gyerekeknek.

Jöjj Szentlélek Úristen, hogy veled kezdhesük a tanévet!

Most, a különórák tervezésekor érdemes átgondolni: a hittan hol szerepel értékrendünkben? A szakkörök, fakultációk, nyelvi, zenei, sport-foglalkozások között egyik a sorban, vagy a helyére kerül? Középre kerül, és köré rendeződik minden más elfoglaltságunk? A kereszténység - *élet!* A hittan nem csak *egy* tantárgy a többi között! Hittanórán örök életünkre készülünk. Ha azt akarjuk, hogy Jézus Krisztus belépjen az életünkbe, a fő helyet kell felajánlanunk Neki. Ő nem foglal helyet a sarokban ... a szívünket kéri, egész személyünket.

„Jöjj Szentlélek Úristen, áraszd reánk teljesen mennyből fényességedet!”

Jöjj Szentlélek Úristen, hogy a Te fényednél keressük, ismerjük fel és kövessük Jó Pásztorunkat, Jézus Krisztust, aki az Út mennyei Atyánkhoz. Isten áldását kérjük a most kezdődő új tanévre!

Tarján Mária hitoktató

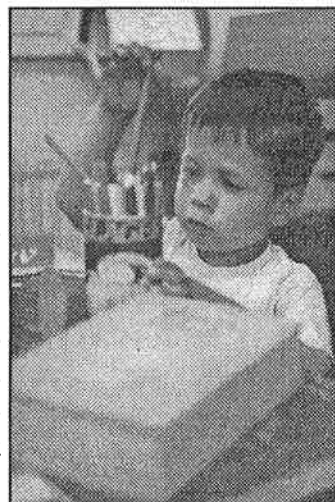
„Engedjétek hozzám”

Hittantábor '97,

- ami áprilisban még csak valószínűtlennek tűnt, és ami májusban már lehetetlennek látszott. Mindent megpróbáltam, ami tőlem telt, végül föladtam. Beletörődtem, az idén nem lesz tábor. Tudtam hogy én vagyok az oka, mert későn fogtam hozzá, nem volt rá elég időm és ráadásul nem értek a táborszervezéshez. Ám alighogy bevallottam tehetetlenségem, magától elindult minden. Ebből megértettem végre - amit eddig is sejtettem -, hogy a szervező nem én vagyok!

Jézus, a gyerekek nagy barátja egyszer azt mondta övéinek: „Engedjétek hozzám a gyerekeket”! Ez nekem is szól. Nem én, Ő szeretné megint összegyűjteni kis tanítványait a plébánián. Engem csak segíteni hívott, és én félreértettem. Nem bíztam Benne, csak kapkodtam. Jó kis leckét kaptam! Ugyanis az utolsó két hétben „magától” meglett mindaz, amiről már lemondtam: pénz, amit lelkes „szürkolóink” intéztek el nekünk, programok, amikre addig nem is gondoltam és ami a legfontosabb, és legjobban hiányzott: hittel, szeretettel feltöltött igazi pedagógusok!

Kész volt tehát minden, csak a gyerekek hiányoztak. De szó szerint, mert a sok hirdetésre is csak öten jelentkeztek! Mi azonban lelkesen vártuk őket. Hétfő reggel meg is jöttek negyvenöten! Pénteken már hatvanöten, a tábor végére még ennél is többen voltak, - és ez a rengeteg gyerek ne juthatott volna el ide hozzánk - és Jézushoz? Az a sok kicsi, aki alig várta az iskola végét, hogy Újlakra jöhessen, és azok a nagy lányok és fiúk, akik a második nyarukat áldozták fel, hogy szeretetükkel, gondoskodásukkal az aprónépet körülvehessék? Ritka nagy hiba lett volna!

(folytatás a 2. oldalon)

Hálaadás gyerekszívvel

Arról beszélgettünk unokáimmal, hogy a nyárban Jézus mennyi csodálatos ajándékot adott mindnyájunknak. A gyerekek megköszönték Jézusnak, ami nekik a legjobb, legszebb volt a nyár folyamán. Sorolták a napsugarat, a vizet, a csillagokat. Az esti tücsökzenét, a különböző pillangókat, a fecskéfarkú lepkét, a pávaszemes lepkét, a káposzta lepkét, a tarka lepkét. Nagyon csodálkoztam tudásukon. Megköszönték a gyümölcsöket, a fákat, még az elszáradt fát is, mert abból jó nagy tüzet lehet rakni a szalonnasütéshez, ahol együtt lehet énekelni. Az ezer színben pompázó virágok sem maradtak ki. Hányféle szirmot és levelet tud Isten kiformalni! S ugyanez a Kéz milyen kicsi ecsettel festhette a katicabogarak hátára a csöppnyi fekete pontokat? Mennyi szépség, megköszönni való, mennyi hétköznapi csoda! A négyéves Eszter megjegyezte, hogy azért a csipős szúnyogokat nem köszönöm meg Jézusnak. - De mikor megtudta, hogy a fecskéknek és a békáknak táplálék lehet a szúnyog is, mégis rászánta magát a megköszönésre, mint ahogy én is megköszönöm unokáim szeretetét, én is tanulom a hálaadást - gyermeki szívvel.

egy újlaki nagymama

(folytatás az 1. oldalról)

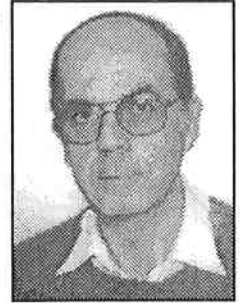
Lehet, hogy most a tábor szakmai részéről kellett volna beszámolnom: a hittanról, a sok éneklésről, játékról, fociról, a véget nem érő utazásokról, amit a gyerekek nap-nap után megtettek a történelem évezredein át. Vagy a jóhangulatú közös étkezésekről, versenyekről. De nem ezt tettem, mert minderről már hírt vitt az a sok mosolygós gyerek, akiket a szülők délutánonként visszakaptak. A gyerekek, akik a közösségben átélt, másoktól ajándékba kapott törődést, megértést, szeretetet hazavitték, és otthon mindezt a maguk módján továbbadták. Mert hiszem, hogy ez a legfontosabb, ez a lényeg. Jézus ugyanis azért gyűjti itt össze a gyerekeket, hogy megismerjék, megszeressék és keressék Őt! Hogy meghallják „ko-

Dózsgai István

„Szólj Uram, mert hallja a te szolgád”

(1 Sám 3,10)

Ujlaki arcok

Én sokáig nem hallottam, pedig Isten már két napos koromban gyermekévé fogadott. Hét évesen voltam elsődözo és bérmálkozó, 1-1 órás lelki felkészítés után (1952-t irtunk!). Így érthető, ha a szentmise csak külsőségeiben ragadott meg, de hogy valójában mi történik az oltárnál, arról fogalmam sem volt. 1957-ben rövid ideig iskolai hittanra jártam, de ez kevés volt ahhoz, hogy mélyebben megéljem hitemet. 1969-ben mégis egyházi esküvő mellett döntöttem. Jegyesoktatásunk röpké felőrája a mozgáspróbára korlátozódott.

1979-ben, 34 évi „türelmi idő” után az Úr megunt lelkis restségemet. Nem viharban, hanem csendes szélzúgásban szól hozzám, s hívott vissza Egyházába. Én - máig is csodálkozom rajta - azonnal igent mondtam. Csak azt nem értettem, miért várt ilyen sokáig, hiszen ha előbb szól, azt is biztosan meghallottam volna. De Istennél nincsenek véletlenek, erre hamarosan rájöttem. Nem a poén kedvéért írom, de amikor hosszú idő után először beléptem a templomba, az evangélium az eltévedt bárányról szólt. Ez nagyon megrázott. És pár hónap múlva kiderült, miért volt szükség megtérésemre. 1980-ban feleségem elkezdte gyógyíthatatlan betegségének keresztjét hordozni, és Isten cirenei Simon szerepét osztotta rám. Nem tagadom: botladozva, meg-megroggyanva, de próbálok végigmenni a nehéz keresztúton. Hogy ez eddig sikerült, nem az én érdemem! Sokat segített az Úr rajtam azzal is, hogy „oltárközelpbe” juttatott. Nyilvános működésem lektorként kezdtem, majd 1988-ban másodszer is meghívást kaptam. Szentmise közben, felajánlás előtt (éppen nem volt ministráns) jött a sugallat: „menj oda ministrálni!”. Ekkor egy kicsit ellenkeztem: „Uram, öreg vagyok én már ehhez, még sosem szolgáltam az oltárnál” - de közben akaratom ellenére egy mágnesez erő odavitt és azóta el sem lehetne onnan zavarni.

Nagy kegyelmi ajándékként ugyancsak 1988-ban áldoztatási engedélyt kaptam. Valahányszor kinyitom a tabernákulumot, elrebegek: „Uram, nem vagyok méltó”...arra, hogy ott állok az oltár előtt és kezemben van a Legnagyobb Hatalom - Krisztus teste.

Teológiai ismereteimre gondolva az jut eszembe, hogy esetemben beteljesedett az Írás: „...akik a világ szemében oktanok, azokat választotta ki Isten” (1Kor 1,27). Egy éve temetési szertartás végzésére kaptam felhatalmazást. Szent Pál szavaival kérem a kedves híveket: „Viseljetek el engem is...” (2Kor 11,1) A temetés szentelmény, a testnek - mely a lélek hajléka volt - adjuk itt meg a végtisztességet. Az elhúnyt lelkiüdvé nem a szertartás végzőjén múlik. Eddigi élete alapján ítéli meg a Legfőbb Bíró. Mi imáinkkal kísérjük őt az örök haza felé vezető úton, rábízva Isten végtelen irgalmára.

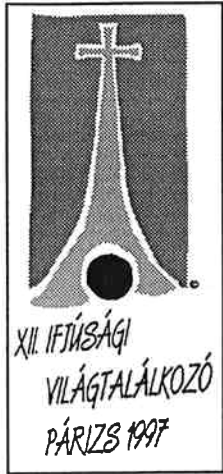
Az Úr bőségesen megjutalmazott, mert meghallottam hívásait és azokra igent mondtam. „Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék!” (Jer 9,22) Szeretném hinni, hogy most ezt tettem!

ogtatását” és gyermeki szívüket kitarva befogadják Őt. Befogadják, és szívükben a Megváltóval képesek legyenek otthon és a környezetükben új, boldog, félelemnélküli életet teremteni. Ha odafigyelünk rájuk és segítjük őket ezen a szép, de igen nehéz úton, előbb-utóbb mi is meghalljuk Jézus csendes kopogtatását. Meghalljuk, és gyermekeinktől megtanult őszinte bizalommal mondjuk majd:

Igen Úr Jézus, szükségem van Rád! Kérlek jöjj be hozzám és tisztítsd meg szívemet. Töltsd meg a Te világossággal, békéddel és szeretetteddel, hogy akiket ránk bízál, tisztán megőrizhessük és hozzád elvezethessük.

Amen.

László Krisztina

Jöjjetek és nézzétek meg!

„Mester hol lakol? - Jöjjetek, nézzétek meg!” (Jn 1,38-39) - Erre a meghívástörténetre épült a találkozó. Elindultunk kérdéseinkkel, vágyainkkal és kíváncsiságunkkal, hogy találkozhassunk

Jézussal imádságban, közös együttlétekben, egymásban.

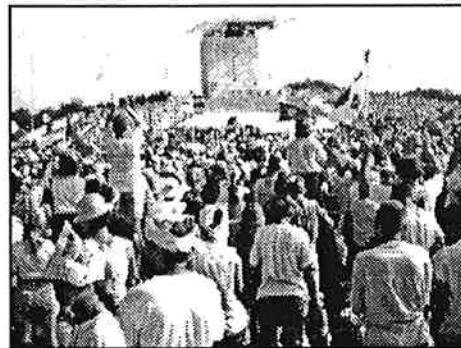
Már a négynapos előtalálkozóban kezdtük tanulni a szeretet nyelvét. Elzászi családok fogadtak be minket, a vendégszeretet és figyelmesség szép tanújelét adva. Nem csupán szállást kaptunk tőlük, de olyan igyekvő szeretettel fordultak felénk, hogy felszabadultak voltunk nyelvi bukdácsolásaink közben is.

Párizsban a lelki programok (három magyar püspök tartott nekünk katekiziseket, szentmiséket) városnézéssel

és a népek, közösségek bemutatkozásával váltakoztak, hiszen egymás kultúrájának megismerése szintén a találkozás egy fajtája. Így adott helyet a vidám nevetés időnként a komolyságnak, imádságnak.

A legszebb találkozásokat a Szentatya otléte nyújtotta. Fáradtságot nem ismerve sorolta öt kontinens országait, amelyekből összegyűltünk az Eiffel-torony lábánál, a legtöbbet - így a magyarokat is - saját nyelvén köszöntve.

A Szentatya beszédeiben jól megragadta az ifjúság jövőre irányultságát, amellyel helyét keresi a világban.

„Mester hol lakol?” - erre a kérdésre, amely összefoglalja szívünk minden vágyódását, egyedül Jézus válaszolhat. Ezt a választ mindenkinek saját élete történetében kell megkeresnie. Ha őszinte a kérdés, Jézus megadja a feleletet. Sokszor buzdított minket a Szentatya a tanúságtételre, amellyel továbbterjedhet az örömhír.

Az Egyház elevenen él. Tíz fiatal a Pápa keze által részesült a keresztség és a bérmálás szentségében. Fél budapestnyi embertömeg örült és imádkozott velük együtt. Egy újabb boldoggá avatott példaképpel gazdagodtunk (Frédéric Ozanam), Kis Szt. Teréz pedig egyháztanítóként kapott kiemelt helyet.

A nagy világnyelveken a rádió közvetítette a franciául folyó eseményeket. Mindenütt egy-egy rádió köré gyűlt csoportokat lehetett látni. Hazatérve az Egyház Lelkére hangolva keressük tovább Isten útjait.

Ujvári Krisztina

Nekem sokat jelentett

Az Emmánuel közösséggel kíváncsi-an indultam el az Ifjúsági Világtalálkozóra. Nem volt határozott elképzelésem, hogy milyen lesz, de Jézus hívott - én mentem.

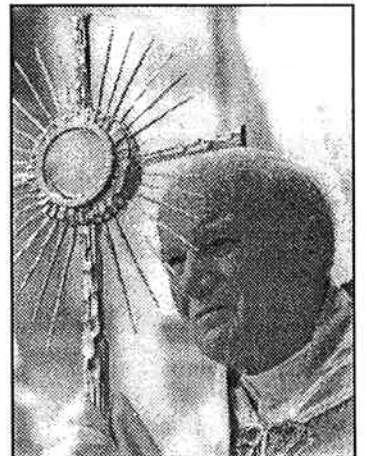
Az előtalálkozó Altöttingben volt, ebben a csendes, nyugodt, német zárandokvárosban, ahol ideális lehetőség nyílt a belső felkészülésre. Ezt segítették az előadások, a szentmisék, a közös éneklés, a kiscsoportos megbeszélések. Egész nap lehetőségünk volt csendes szentségimádásra. Egyik este gyertyás körmeneten vettünk részt, a menet élén vitték az Oltáriszentséget, amit végül a tér közepén helyeztek el, és ki-ki addig virrasztott, ameddig akart. E három nap után Reimsen keresztül mentünk Párizsba.

Itt az előző napok csendes készülődése után szinte sokkoló hatású volt a hatalmas tömeg, nyüzsgés. Sokakban a város szépsége iránt érzett vonzalom majdnem elnyomta a lelki programokat. Nekünk magyaroknak minden délelőtt katekizis és szentmise volt a Saint Denis katedrálisban. Délután szabad program volt, minden-

ki azt nézett meg Párizsból, amit akart és tudott. Engem az nagyon zavart, hogy keresztyén címszó alatt egymást agyontapostuk a metróban, az utcán. Ilyenkor szükségem volt csendre. Ezért - az Eiffel-torony helyett - többször felmentem a Sacré-Coeur Bazilikába, ahol egész nap szentségimádás folyt. Én eddig sosem törtem magam, hogy eljussak szentségimádásra, de itt megtapasztaltam, hogy ez milyen jó és szükséges. Lehet, hogy ezért a meglátásért kellett Párizsba mennem? El is határoztam, hogy itthon is többször részt veszek szentségimádáson. Egyik este a Bercy sportcsarnokban voltunk, ahol az előadások és néhány tanúságtétel után rövid szentségimádás volt, majd két pap körbevitte az Oltáriszentséget és mindenkit megáldott Vele. Ez az élmény is az előző elhatározásomat erősítette meg.

A találkozót a Szentatya megérkezése tette teljessé. Különösen a szombat esti virrasztás és a vasárnapi szentmise volt emlékezetes. A Longchamp-i lóversenypályán megtapasztaltuk és gyakorolhattuk a felebaráti

szere-
tet. Sok-
kal több
ember
jött el,
mint a-
mennyi-
nyire a
szerve-
zők szá-
mított-
tak, így
egy em-
bernek
csak igen
kicsi hely
jutott.

Ennek ellenére a mi szektorunkban semmiféle probléma nem adódott. A körülöttünk levő németekkel és mexikóiakkal igen jól „beszéltünk”, bár egymás nyelvét nem ismertük. Nagy öröm volt látni a Szentatyát, látni rajta, hogy boldog, mert ennyi fiatal meghallotta általa Jézus hívó szavát.

Szeretettel, Jézus szeretetével feltöltődve jöttünk haza, hogy hétköznapijainkban éljünk belőle és környezetünk-re sugározzuk szét.

Havasi Gergely

PLÉBÁNIAI HITTANÓRÁK
az 1997/98-as tanévben

- Óvodás (kicsik)*:**
Kedd ½5-6 pinceterem
- I. oszt. és óvodás (nagyok)*:**
Hétfő 5-6 pinceterem
- II. - III. oszt. (elsőáldozásra készülők)*:**
Hétfő 5-6 kisterem
- IV. oszt. (most elsőáldozók)*:**
Hétfő 6-7 kisterem
- V. oszt.*:**
Szerda 5-6 nagyterem
- VI. - VII. oszt.*:**
Szerda 6-7 nagyterem
- VIII. oszt. - I. gimn.:**
Szerda 6-7 kisterem
- II. - III. gimn.*:**
Hétfő ½7-½8 nagyterem
- Ifjúsági*:**
Kedd ½7-től kisterem
- Felnőtt:**
Hétfő ½7-½8 pinceterem
- Fiatal házaspár:**
először szept. 23-án, kedd este 8;
továbbiakban megbeszélés szerint
- Útkereső*:**
Csütörtök ½7-8 kisterem
- Bibliaóra:**
Kedd ½7-7 templom v. kápolna

A csillagosok szeptember első, a csillag nélküliek szeptember második hetében indulnak.

KÖRNYEZŐ TEMPLOMOK
vasárnapi miserendje

- Szent Anna templom (Batthyány tér):**
Szombat előesti: 17; 18
Vasárnap: 7; 8; 9; 10; 12; 18
- Budai ferences templom:**
Szombat előesti: 18
Vasárnap: 6; 7; 8; 9; 10; 11; 12³⁰; 18; 19³⁰
- Pasaréti ferences templom:**
Szombat előesti: 18
Vasárnap: 7; 8³⁰; 10; 11³⁰; 18; 19³⁰
- Tövis utcai ferences templom:**
Szombat előesti: 18
Vasárnap: 7; 8³⁰; 10; 12; 18
- Császárfürdői Szent István kápolna:**
Szombat előesti: 17³⁰
Vasárnap: 9; 11
- Óbudai Szent Péter és Pál templom:**
Szombat előesti: 18
Vasárnap: 7³⁰; 9; 11; 18
- Óbudai Segítő Szűz Mária kápolna (szaléziak):**
Szombat előesti: 18
Vasárnap: 8; 9; 10; 11; 18
- Óbudai Jó Pásztor templom (Szőlő u.):**
Vasárnap: 8³⁰; 11; 18
- Óbudai Szentháromság templom (Vörösvári út):**
Szombat előesti: 18
Vasárnap: 7³⁰; 9; 10³⁰; 18

A téli időszakban legkésőbb a Pesti ferences templomban és a Sziklakápolnában mondanak szentmisét este 8 órakor.

Tisztelet a Rábának!

Vízitúra negyedszer, Rába másodszor, a rutin megvan, gond nem lehet. Néhány újonccal kiegészítve 11-en (Mesi, Réka, Eszter, Bence, András, Márton, Lőrinc, Rocky, Gergő, Ricsi, Gábor) préseledünk föl a csordultig telt vonatra. Keleti - Szentgotthárd.

Borongós reggel, bevásárlás, hajóátvétel, csomagolás, vízreszállás - a megszokott mozdulatok. Indulás.

A Rába vízállása magas, erősebb a sodrás és kevesebb a kikötésre alkalmas hely. Az első vadvízi szakaszok tartogatnak néhány meglepetést.

Sajnos az egyik hajónk rettentő labilis, András és Gábor már egy csendesebb ré-

szen megköszölnék a jéghideg vizet. Kihalásszuk őket és megpró-

báljuk leterhelni a hajójukat. Estére kiderül, hogy kevés sikerrel. Már táborhelyet keresünk, mikor ismét borulnak, mentés közben újabb két csónak fordul fel, kikötni, menteni lehetetlen. Az egységek szétszakadoznak. Próbáljuk összeszedni az embereket, hajókat, csomagokat. Egyik hajónk teljesen megtelik vízzel, elkapja a sodrás, hiába küzdünk, elsüllyed. Még egy pillanatra felvillantja farát a névvel: Marhajó, majd eltűnik végleg. Lemondunk róla, de most jó lenne kimászni a partra és visszamenni a többiekhez. Fűves part, magánterület, nem túl segítőkész tulaj, rottweiler (Lőrinc lábát meg is karmolja). Azért sikerül. Futás vissza kukoricáson, csalánoson, vadrózsán keresztül. A többiekről nem tudunk semmit. Jóval fölöttük érünk újra partot, megközelítési lehetőség úszva a vízben (nem életbiztosítás). Odaérünk. Addigra egy hajót Ricsiék már rendbehoztak, egy másikkal épp akkor küszködik Bence és András. Mesi és Réka egy-egy fűszálba kapaszkodva tartanak egy-

egy hajót. Lassan normalizálódik a helyzet. Érződik az összeszokottság, az, hogy ez a társaság igazi közösség. Együtt egymásért a rosszban is és nem csak a jóban. Mehetünk tovább, már csak néhány kilométer Csákánydoroszló. Partot érve számba vesszük veszteségeinket (1 hajó, 1 evező, néhány póló, 1 konyhakés eltűnt, némi kenyér, tészta és mivel az egyik hordó kinyílt, ezért két ember majd minden ruhája ill. hálósákja elázott), átfagyunk a vízben, de örülünk, hogy túlélünk. A sötétedés miatt rohamunkában végzett táborverés után jól esik némi test- és léleklemelegítő.

A következő nap a szárítkozás és a mesélés, mozaikokból rakjuk össze a történeteket. Eddig se becsültük le, de mostantól még jobban tiszteljük a Rábát. Kedvünk sem ment el, folytatjuk a túrát, mely bővelkedik még sztorikban, de itt most nincs több hely.

Majd jövőre! Mert a nyári táborok fantasztikus élményeket hordoznak és hatalmas közösségteremtő erővel rendelkeznek.

Bóné Gergely

Családi események

Augusztus 10-én Masztis Dorottya, 12-én Bán Zsuzsanna és Váradi András 31-én Fodor Károly részesült a keresztség szentségében.

Örök hűséget esküdött egymásnak: augusztus 2-án Vásárhelyi Gábor és Timpfel Anikó, 9-én Magyar Attila és Lengyel Mária, 16-án Károvi János és Csapó Judit, valamint Mile András és Szabó Cseryne, továbbá Szabadhelyi Viktor és Kovács Livia, 23-án Váradi András és Bán Zsuzsanna, valamint Björn Norberg és Szabó Csilla, 30-án Szűts Márton és Borbély Márta, valamint Körtvélyesi Gábor és Bádonyi Andrea.

Halottaink:

Fürlinger Mátyásné (87), Fekete Gézi (78), Kun Ferencné (92), Dr. Barabás Lászlóné (86).

„Ha vét elened testvéred, fedd meg. De ha megbánja, bocsáss meg neki. Ha hétszer vétkezik is naponta ellened, és hétszer fordul hozzád azzal, hogy 'bánom', bocsáss meg neki.”
(Lk 17,3-4)

Mint megtört kenyér

A hívő közösségben megtanuljuk - néha talán meg is tapasztaljuk -, hogy Isten szeret minket. Ki ne ismerné azonban a kísértéseket betegség, békétlenség, megszegyenítés, megnemértés idején. Amerre csak nézünk, mindenfelé megoldhatatlan feladatok és köteleességek...

Ebben a világban élek, és előbb-utóbb oda lyukadok ki, hogy pocskék ez a világ, s benne én sem vagyok külön a többenél. Pedig általában jó akarok lenni és - talán szenvedélyesen is - keresem Isten örömhírét. Ezekben a gondokban segít Piet van Breemen S. J. Mint megtört kenyér című, első ízben 1974-ben Amerikában kiadott rövid könyve.

Egyre valószínűbb, hogy mi, jószándékú emberek, az évtizedek vagy évszázadok folyamán valamit félreértettünk. Hibás a képünk Isten szándékáról, s ez eltorzítja előttünk saját énünket, melyet Isten szeretetből hozott létre, és így, torzó formában is ugyanúgy és mindenkor szeret és elfogad. De mi már nemcsak a világot, önmagunkat is megvetjük.

Ebből a kudarcból hív minket Isten minden nap új életre. A Szentháromság, a megváltás titkának felismerésében segít ez a könyv, és abban, hogyan élhetünk Isten szeretetével Isten örömeiben. Erről a rendszeresen megújuló és feltétel nélküli önátadásról így ír:

„Minden éjszaka éjjélkor kapok egy ajándékot - huszonegy órát. Az imádság azt jelenti, hogy átadom azt a huszonegy órát, hogy oly módon használjam fel, amint Isten akarja, hogy felhasználjam.”

„Életemben sok minden van, amihez mintegy ökölbe szorított kézzel ragaszkodom.... Ha ki kellene nyitnom a tenyeremet, akkor is benne maradnak... De a kezeim most már nyitva vannak. Ez az ima. Egy idő után, ha hajlandó vagyok elég hosszú ideig nyitott kézzel maradni, az Úr nemsokára jönni fog. Belepillant a tenyerembe, picit megkeveri, hogy meglássa, mi mindenem van... Aztán rám néz és megkérdezi: 'Tiltakoznál, ha egy kicsit elveszek belőle?' És én válaszolom: 'Persze, hogy kivehetsz. Ezért vagyok itt nyitott kezekkel.' És talán megint rám néz az Úr és megkérdez: 'Beleegyezel, ha valami mást teszek a kezvedbe?' És én válaszolom: 'Kérlek, természetesen.' Ez az imádság lelke.”

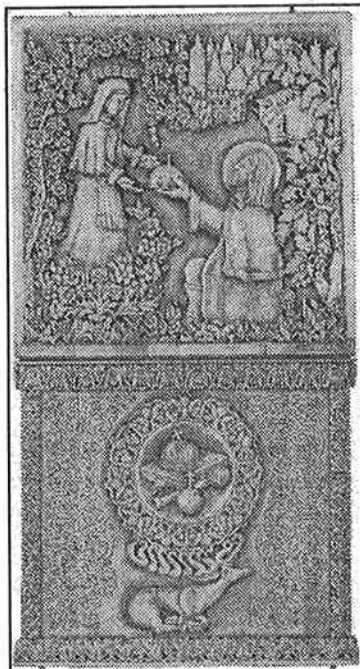
Sz. Andrea

Zarándoklat uborkaszezonban

Talán a nyári időpont indokolja, hogy csak egy maroknyi - de annál lelkesebb - újlaki csoport zarándokolt aug. 12-én este a Magyarok Nagyasszonyának szentelt gellérthegy Sziklakápolnába. Rövid időt töltöttünk itt, mégis bőséges elmélkednivalóval távoztunk. Ebből szeretnék ízelítőt adni - a teljesség igénye nélkül - azoknak, akik nem tudtak eljönni.

Megragadó volt, hogy a pálos szerzetesek milyen szerves egységben tudják megélni kereszténységüket és magyarságukat. A Sziklakápolnában minden erről beszél: a műalkotások, a messzi vidékekről nagy számban érkező zarándokok, az engesztelő szentmisék és szentségimádások és nem utolsósorban maguk a pálosok.

Alkalmunk volt megnézni a Szent István termet, ahol minden - az oltártól kezdve a

gyóntatószékig - Ferencz Béla erdélyi művész faragványai. A keresztény és népi motívumok egysége teszi egyedülállóan széppé ezt a kápolnát. Pl. az egyik oltárkép Szent Istvánt ábrázolja, amikor felajánlja Mária-nak Magyarországot. Érdekessége, hogy Mária és Szent István is kalotaszegi népviseletben van, Mária nem felhőn, hanem virágszőnyegen áll és glóriája margarétából készült.

Résztvettünk a 8 órai szentmisén, amit „édes hazánkért és népünkért” ajánlanak fel minden este - így aznap is a Sziklakápolnában. A zarándoklatot a közösen elmondott kompletórium zárta. Élményekkel telve indultunk haza az éjszakai kivilágításban csodás látványt nyújtó Gellérthegyről.

H. Z. E.

Egyházközségünk rendszeres programjai

Szentmisék rendje:

hétköznap: 6³⁰, 8⁰⁰, 18⁰⁰;
szombaton: 6³⁰, 8⁰⁰, 18⁰⁰;
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰, 19⁰⁰;

Gyóntatás: szentmisék előtt és szentmisék elején

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján, az esti szentmisék után

Tűzének - A HÉT LÁNG Szövetség ima-összejövele: szerdánként 18³⁰ -21³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Iroda (Bécsi út 32. ☎:335-3573): hétköznapokon 9⁰⁰ -12⁰⁰ és 15⁰⁰ - 18⁰⁰

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ -19⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében): vasárnaponként 10⁰⁰ - 11³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰

Képviselőtestületi gyűlés: minden hónap második csütörtökén 18⁰⁰ (a szentmisével és a szentségimádással kezdve)

Karitás mcs. gyűlése: minden hónap harmadik péntekén 18⁰⁰ (a szentmisével kezdve)

Énekar: kedden és csütörtökön 18⁰⁰-20³⁰ a hittantermek pincéjében

Nyugdíjas klub: kedden (szept. 9-től) 10⁰⁰-12⁰⁰

Teadélótt: minden hónap második vasárnapján 10⁰⁰ -től a hittantermekben.

A Margitszigeti kápolna miserendje:

hétköznap: nincs;
szombaton: 17⁰⁰;
vasárnap: 10⁰⁰, 11³⁰;

A Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰ (hétfőn nincs);
vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰;

* A pincehittanteremben - a rendezvényeket segítő - mosdó és teakonyha létesül. A munkálatok megkezdődtek.

* Megbízható, vallásos, áldozatos munkatársat keresünk gondnoki, takarítói, sekrestyési feladatok ellátására a Margitszigeti kápolnába.

* A hittantermeknél lévő falíújságon a nyári napközi fényképei láthatók.

Szeptember 7-étől templomunk vasárnapi miserendje a következőképpen alakul: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰, 19⁰⁰.

Az új miserend előnye, hogy a délelőtti misék nem folyamatosan követik egymást, marad köztük idő egyéni áhítatra, nyugodt ki- és bevonulásra, ügyes-bajos dolgok intézésére, egymással törődésre, beszélgetésre.

Szeptemberi események

Aug 31. **Veni Sancte** - tanévnyitó szentmise a 9⁰⁰-s diákmise keretében

3. Sz. **Nagy Szent Gergely**

7. V. **Kassai vértanúk**

8. H. **Kisboldogasszony**

12. P. **Mária Szent Neve**

13. Sz. **Aranyszájú Szent János**

15⁰⁰ Elsőáldozó gyermekek keresztelese

Zarándoklat a Városmajorból Máriaremetére (ld. a hírek között)

14. V. **Szent Kereszt felmagasztalása**

20. Sz. 15³⁰ Elsőáldozók mozgáspróbája a templomban

21. V. **Szent Máté apostol és evangélista**

Elsőáldozás a 9-es diákmise keretében

22. H. **Egésznapos szentségimádás** templomunkban

24. Sz. **Szent Gellért püspök**

28. V. **Szentírás vasárnapja**

A 9-es mise után egyházközségi **családos kirándulás**

A margitszigeti Szent Mihály kápolna búcsúja a 10-es misén

29. H. **Szent Gábor, Mihály, Ráfael főangyalok**

30. K. **Szent Jeromos**

Hírek

*** „Engesztelést sürget a történelem”**

Szeptember 13-án jubileumi zarándoklat indul a Városmajorból Máriaremetére. Gyülekező 7 órakor, indulás 8 órakor, szentmise 11 órakor - olvassuk a plakáton.

50 évvel ezelőtt Mindszenty József hercegprímás meghallotta és megértette a fatimai Szent Szűz engesztelésre hívó szavát és a „Boldogasszony éve” alkalmából százezer gyalogos férfi zarándoklatát vezette ugyanezen az útvonalon. Az évfordulón - és mert az engesztelés hazánk mai helyzetében nagyon indokolt és szükséges - a városmajori Jézus Szíve egyházközség jubileumi zarándoklatra hív. A zarándoklat jelmondata a hercegprímás 50 évvel ezelőtti szavait idézi: „Hűek leszünk Nagyasszonyunkhoz, az Egyházhoz, intézményeihez, az ősök hitéhez és erkölcsihez.”

*** Szent Adalbert jubileumi év**

Október 6-12 között az Esztergom-Budapesti érsekség zarándoklatot hirdet Rómába a Szent Adalbert év alkalmából. Információ és jelentkezés a sekrestyében.

*** Apor Vilmos boldoggá avatása Rómában**

November 6-12 között a Magyar Katolikus Püspöki Kar nemzeti zarándoklatot hirdet abból az alkalomból, hogy nov. 9-én Szentatyánk boldoggá avatja Apor Vilmos vértanú püspököt. Részletes program a templomkapun és a sekrestyében, jelentkezés a sekrestyében.

ÚJLAKI HANGOK

Az újlaki katolikus egyházközség lapja. Megjelenik havonta.

Szerkesztik: Bóné Gergely, Havasiné Zentai Edit, Szaszovszky József, Vajnai Krisztina

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János plébános

Nyomja: Neotipp BT.

LAPUNK INGYENES, HOGY MINDENKIHEZ ELJUTHASSON. A NYOMDAKÖLTSÉG: **15 Ft.** KÉRJÜK OLVASÓINKAT, HOGY LEHETŐSÉGEIKHEZ MÉRTEN TÁMOGAS-
SANAK BENNÜNKET (ÚJSÁGPERSELYEN KERESZTÜL)! **Köszönjük!**

Köszönjük az eddigi cikkeiket, észrevételeiket, és továbbra is kérjük, hogy azokat gépelve vagy olvasható kézírással vagy floppy (a floppyt visszajuttatjuk) a plébánia oldalbejártán lévő postaládánkba dobják! Várjuk!!! - cikk - hirdetés - észrevétel - javaslat - kérdés - kritika - stb. - Az októberi szám lapzártája: szeptember 20.